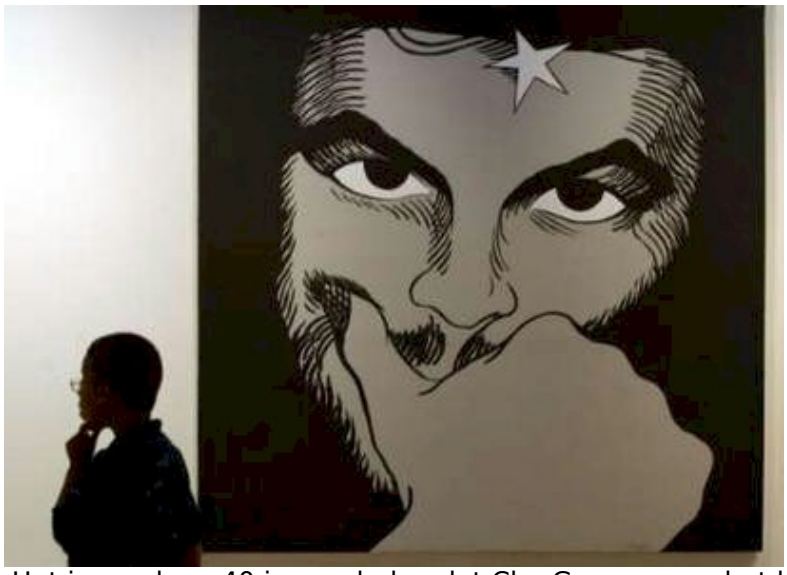
Contributed by Ernest Mandel
dinsdag, 09 oktober 2007 - Last Updated dinsdag, 09 oktober 2007

Het is vandaag 40 jaar geleden dat Che Guevara om het leven kwam. Daarom publiceren we hier een aantal teksten over hem. Dit artikel is van de hand van Ernest Mandel uit 1967 zelf. Het was een edito dat verscheen in ons weekblad La Gauche. Met dank aan Valeer Vantyghem voor de vertaling.

Het progressieve deel van de mensheid heeft zojuist een verschrikkelijk verlies geleden: Ernesto ‘Che’ Guevara is niet meer. Hij is gevallen in de strijd, zoals Jaurès, zoals Rosa Luxemburg, zoals Durrutti en Trotski. Zo heeft hij geleefd, hij verwachtte geen andere dood.

De Cubaanse en Latijns Amerikaanse revolutie verliest een van haar belangrijkste leiders, wij verliezen een zeer dierbare kameraad. Allen die van ver of van dichtbij met hem in aanraking zijn gekomen werden getroffen door zijn idealisme, zijn moed, zijn oprechtheid en zijn eenvoud. Met Fidel Castro en meer dan wie ook ter wereld heeft hij heden ten dage weer gestalte gegeven aan de revolutionaire deugd waarvan het stalinisme een karikatuur had gemaakt: op de eerste plaats stelde hij alles in dienst van de verschoppelingen, scherpzinnig erkende hij geen enkel dogma; verwoed vastberaden bracht hij zijn daden in overeenstemming met zijn overtuiging. Toen hij directeur was van de Nationale Bank van Cuba tekende hij de bankbiljetten gewoon met zijn synoniem ‘Che’, zo liet hij duidelijk blijken welke grondige minachting iedere socialist moest hebben voor het geld. Hij was ervan overtuigd dat in Latijns Amerika de guerrilla de enige weg was naar de overwinning van de revolutie en zo trok hij zelf ten strijde aan de zijde van zijn Boliviaanse kameraden. Marx, die heel zijn leven heeft gevochten voor het samengaan van theorie en praktijk zou op hem fier zijn.

Cynici die hun illusies verloren zijn staan verbaasd dat een leidinggevende figuur als de ‘Che’ op de eerste rij gaat strijden en ze vermoeden een ‘politieke samenzwering’; zo tonen ze enkel dat ze mensen als Che Guevara niet kennen en niet kunnen begrijpen. Anderen zien in zijn dood dat hij niet meer was dan een ‘onverantwoordelijke avonturier’; die ‘verantwoordelijke heren’ die alle lof verdienen zijn dan ongetwijfeld hen die in hun fauteuil gezeten nooit risico’s nemen.

Nog anderen zullen zeggen dat ‘daar waar hij geweld gebruikt heeft hij met geweld gestorven is’. Ze zullen nooit begrijpen dat hij gestorven is omdat hij zo passioneel veel hield van de mensen en van het leven, dat hij gestorven is om de inwoners van Vietnam te vrijwaren van deze regen aan moordende bommen die maar geen einde leek te kennen, dat hij gestorven is om op zijn continent miljoenen kinderen te redden van de hongerdood, om honderden miljoenen mensen te vrijwaren van onmenselijk en nutteloos lijden, daartoe veroordeeld door een regime dat reeds zelf door de geschiedenis veroordeeld is.

Contributed by Ernest Mandel
dinsdag, 09 oktober 2007 - Last Updated dinsdag, 09 oktober 2007

De reactionairen triomferen. De Boliviaanse generaals, de handen rood van het bloed van de mijnwerkers van hun eigen land, vieren de dood van de ‘vreemde indringer’. De Boliviaanse arbeiders zullen de herinnering aan deze ‘vreemdeling’ nauw aan hun hart drukken, want hij heeft zijn leven gegeven voor hun bevrijding.

Uit de overwinningskreten van de agenten van het imperialisme blijkt heel duidelijk hoe bang en hoe laf ze waren. ‘De guerrilla was een gevaar; de guerrilla is overwonnen’. Idioten! Ge kunt een mens doden. Maar ge kunt geen gedachte doden die haar wortels heeft heel diep in de sociale realiteit.

Duizenden Bolivianen, Peruanen, Colombianen, Argentijnen, arbeiders, studenten, boeren en intellectuelen in Latijns Amerika zullen het geweer grijpen dat ‘Che’ uit zijn handen heeft laten ontglippen. Nu al is zijn naam een vlag en een programma geworden, een kreet tot de opstand die weergalmt over de vijf continenten. Uw miserabele maskeraden zullen uw ondergang geen dag vertragen. Het voorbeeld van de ‘Che’ zal miljoenen revolutionairen van over heel de wereld ertoe brengen om dubbel zo hard te vechten tegen het imperialisme en het kapitalisme.

We betreuren een grote vriend, een voorbeeldige kameraad, een heldhaftige militant. Maar we weten dat de zaak waarvoor hij streed onoverwinnelijk is. Hijzelf is levend de geschiedenis ingegaan die de naam van zijn moordenaars met misprijzen zal overladen. Want hij is het zinnebeeld van deze Revolutie, deze definitieve ontvoogding van de Arbeid en van de Mens, van datgene wat de totale realiteit van de periode waarin wij leven uitschreeuwt en dat tot grafschrift werd van dat ander groot slachtoffer van stompzinnige beulen, Rosa Luxemburg:

Ik was. Ik ben, ik zal er altijd zijn!

Oktober 1967, La Gauche nr. 39